

Adâncul Dragostei sublime

Flavius Laurian Duverna

Adâncul Dragostei sublime

Adâncul Dragostei sublime
E un Izvor viu, de nesecat
Din care se bea ne-ncetat,
Și nu va scade în mărime
Vremii supus, de cercetat
Oricât ar fi,... de-analizat.

Căci în imensa-i adâncime
Va fi-un mister de studiat
Pentru pământul nou creat,
Și-o lume-n sfântă istețime
Prilej preasfânt de meditat
Ce-l vor dori, aprofundat.

Adâncul Dragostei sublime
E un mister, de ne-ntâlnit
Ascuns în Cel Nemărginit,
Și mintea prin a sa micime
Nu poate-ajunge-n infinit
Căci spațiul ei, e mărginit.

În cercetările care-s infime,
Stagnează-n scopul urmărit
Prin străduința-n nesfârșit
De-a dezlega taine divine,
Pentru că omul,...ce-i zidit
De la aceasta a fost oprit!

Și nimeni, ce-ar dori să știe
Ce calcule I-au stat la bază
Și prin cuvântul Ei creează,
N-o va-nțelege-n măiestrie
Prin taina ascunsă ce viază
Și pentru Sine o păstrează,

Cum S-a născut din veșnicie
Și pentru lume Ea lucrează
Și-n raze de-aur luminează,
Spre-a ține toate-n armonie
Și-a omului conștiință trează
Prin forța care guvernează.

Flavius Laurian Duverna